

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/63/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119328133
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Igor Ragan
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6119328133.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Ragana a sudcov JUDr. Zdenky Kohútovej a JUDr. Júliusa Tótha v spore žalobcu: PV Solarsys, s.r.o., 415 Ruskov 044 19, IČO: 44 294 972, zastúpený: JUDr. Františkom Kočkom, advokátom, Timonova 13, Košice, IČO: 30 665 981, proti žalovanému: Východoslovenská distribučná, a.s., Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS/ADVOKÁTI s.r.o., Dunajská 32, 811 08 Bratislava, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 4.757,30 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 26. októbra 2021, č.k. 32Cb/117/2019 - 392, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 26. októbra 2021, č.k. 32Cb/117/2019-392.

II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol a zároveň priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie vo veci odôvodnil tým, že žalobca žalobou podanou na upomínacom súde (Okresný súd Banská Bystrica) navrhol, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 4.757,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 4.757,30 eur od 20.8.2015 do zaplatenia a náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, titulom neuhradeného doplatku na množstvo dodanej elektriny za 7/2015 fakturovanej faktúrou č. VF/20150195.

3. Žalobu odôvodnil tým, že je výrobcom elektriny s právom na podporu v zmysle zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike v spojení s ustanoveniami zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby (ďalej len „Zákon o OZE“), ktorému patria práva - podpora definovaná v ustanovení § 3 ods. 1 Zákona o OZE, medzi ktoré patrí v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) aj právo na doplatok na skutočné množstvo elektriny vyrobenej za kalendárny mesiac. Zároveň uviedol, že si plnil všetky povinnosti, aby mu vznikol nárok na realizáciu uvedeného práva pre kalendárny rok 2015, najmä notifikačnú povinnosť zaslaním Oznámenia o uplatnení podpory, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny (ďalej len „Oznámenie“) riadne a včas (v lehote uvedenej v zákone); vyplnené Oznámenie bolo podané na poštovú prepravu dňa 15.8.2014. Žalovaný nárok žalobcu na doplatok na kalendárny rok 2015 neuznal, čo dôvodil tým, že žalobca si včas nesplnil notifikačnú povinnosť v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE, teda v lehote uvedenej v zákone nedoručil Oznámenie priamo žalovanému do jeho dispozičnej sféry.

4. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť, ktorú mu ukladá ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE, t.j. povinnosť oznámiť žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na rok 2015 v zákonom stanovenej lehote do 15.8.2014, čím stratil možnosť úspešne si v roku 2015 uplatniť právo na podporu podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o OZE. Lehota uvedená v Zákone o OZE je lehotou hmotnoprávnou, čo vyslovil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 27.8.2019, sp.zn. 2Obdo/18/2018. Do uplynutia zákonom stanovenej lehoty 15.8.2014 pritom nebol žalovanému do jeho dispozičnej sféry zo strany žalobcu doručený žiaden jednostranný právny úkon obsahovo predstavujúci oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky žalobcu, ani oznámenie o uplatnení podpory žalobcom v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE. Poukázal, že sám žalobca tvrdí a predkladá dôkazy o tom, že oznámenie o uplatnení podpory a jej rozsahu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE údajne podal dňa 15.8.2014 len na poštovú prepravu.

5. Žalobca v priebehu konania poukázal, že ani odvolací súd nemá jednoznačný právny názor na charakter danej lehoty, resp. sa nezaoberal charakterom lehoty, ale výkladom pojmov použitých v zákone, ak ide o pojem nejednoznačný, pripúšťajúci rôzny výklad ako je to v posudzovanej veci. Žalobca pojem vždy k 15. augustu považuje za pojem pripúšťajúci rôzny výklad. Poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 30.6.2019, sp. zn. 2Obdo/82/2019, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že v prípade nejednoznačného výkladu je potrebné pojem vykladať v prospech žalobcu a nemožno mu pripísať na ľarchu, keď dňa 15.8.2014 odovzdal zásielku na poštovú prepravu s poukazom na nejednoznačnú formuláciu pojmu „k 15.08.“ uvedenú v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE a inú judikatúrou najvyšších súdnych autorít spočívajúcou v tom, že pri nejednoznačnosti sa pojmy vykladajú v prospech žalobcov. Rozhodnutia dovolacieho súdu, na ktoré poukazuje žalovaný nie sú rozhodnutiami publikovanými v zbierke rozhodnutí a stanovísk NS SR a preto je otázne, či ich možno považovať za ustálenú súdnu prax, od ktorej by sa sudy nemali v zmysle základných princípov C.s.p. odkloniť. Na spôsob vykladania nejednoznačných pojmov uvedených v zákonoch žalobca doložil aj odborný článok zaoberajúci sa posúdením otázok úspešného vykonania funkčných skúšok u výrobcov elektriny (napr. fotovoltaické elektrárne), z ktorého vyplýva, že sudy v rámci správneho súdnictva vyslovili právny názor, že pri absencii normatívneho vymedzenia pojmu - dátum úspešného vykonania funkčnej skúšky - nemožno tento pojem zo strany štátneho orgánu interpretovať v neprospech výrobcov elektriny ako regulovaného subjektu. Opakovane poukázal na to, že aj v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE je nejednoznačný pojem, k 15.8., a teda žalovaný nemôže tento pojem vykladať v neprospech žalobcu ako výrobcu elektriny, pretože žalovaný plní voči žalobcovi funkciu štátneho orgánu (zákonodarca ho poveril vyplácaním doplatku).

6. Žalovaný za účelom ozrejmenia charakteru lehoty uvedenej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE poukazoval na viacero súdnych rozhodnutí, ktorými najvyššie súdne authority vyslovili svoj právny názor, najmä na Nález ÚS SR sp. zn. PL.ÚS 50/2015, z ktorého vyplýva, že vzťah medzi prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy a výrobcom elektriny aj podľa ustanovení Zákona o OZE je potrebné vnímať ako vzťah súkromnoprávny a žalovaný preto nevystupuje ako subjekt verejného práva. Žalobcom predkladané argumenty (rozhodnutia správnych súdov pri posúdení dátumu úspešného vykonania funkčnej skúšky) nie je možné použiť v spore.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami nie je sporné, že žalobca je výrobcom elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov; žalovaný je prevádzkovateľom regionálnej distribučnej siete; zásielka obsahujúca oznámenie o uplatnení si podpory na rok 2015 a zároveň aj predpokladané množstvo elektriny bola žalobcom podaná na poštovú prepravu dňa 15.8.2014, ktorá bola doručená do dispozičnej sféry žalovaného až dňa 18.8.2014.

8. Ďalej súd prvej inštancie s poukazom na jednotlivé rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. uznesenie zo dňa 27.7.2021, sp. zn. 1Obdo/27/2020; zo dňa 27.8.2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018 / publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, Rozhodnutia vo veciach obchodnoprávných č. 4/2020, pod poradovým č. 58/; zo dňa 20.11.2019, sp. zn. 3Obdo/72/2019; zo dňa 24.6.2020, sp. zn. 3Obdo/116/2019; rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 52/2020 zo dňa 6.2.2020 (reakcia na ústavnú sťažnosť žalobcu voči uzneseniu NS SR sp. zn. 2Obdo/18/2018); sp. zn. IV. ÚS 491/2018 zo dňa 31.1.2019; sp. zn. I. ÚS 487/2020 zo dňa 27.10.2020 a Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 22.3.2017, sp. zn. PL.ÚS 50/2015 vyplýva, že charakter vzťahu

medzi výrobcou elektriny (ďalej len „výrobca“) a prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (ďalej len „prevádzkovateľ“) je považovaný aj v zmysle ustanovení Zákona o OZE za vzťah súkromno-právneho charakteru; v rámci uvedeného vzťahu prevádzkovateľ nemá postavenie orgánu verejnej moci; to, že lehota uvedená zákonodarcom v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) je pojem určitý a jednoznačný a tiež to, že predmetnú lehotu najvyššie súdne authority charakterizovali ako hmotnoprávnu. Za moment oznámenia zákonom požadovaných povinností v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE je teda nevyhnutné považovať moment, kedy sa zásielka dostala do dispozičnej sféry prevádzkovateľa distribučnej sústavy a tento sa objektívne mohol s jej obsahom oboznámiť.

9. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 3 ods. 1 písm. c), § 4 ods. 1 písm. c), § 4 ods. 2 písm. c), § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zákona o OZE) upravujúci podmienky podpory výroby elektriny, práva a povinnosti výrobcu elektriny. Ďalej podľa článku 2, 15, 16 základných princípov C.s.p., ktoré upravujú princíp právnej istoty, princíp voľného hodnotenia dôkazov, princíp legality a § 186 ods. 2, § 187 ods. 1 v spojení s § 188 ods. 1, § 191 ods. 1, § 193 C.s.p.

10. Súd prvej inštancie poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL.ÚS 50/2015-148 zo dňa 22.3.2017, podľa ktorého ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE nie je v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

11. Súd prvej inštancie s poukazom na tvrdenia žalobcu, že Oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015 dal na poštovú prepravu dňa 15.8. 2014 a zásielka bola žalovanému doručená po 15.8.2014 sa obmedzil na právne posúdenie charakteru lehoty na splnenie povinnosti v zmysle Zákona o OZE.

12. Uviedol, že s poukazom na citovanú judikatúru súdy lehotu „k 15. augustu“ obsiahnutú v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE nepovažujú za neurčitú, ba práve naopak vyslovili záver, že je „...výslovne uvedenou lehotou, ktorá je vyjadrená číselne a určená na presne stanovený dátum dňa 15. augusta...“ a tiež zaujali jednotný ustálený právny názor k otázke povahy a charakteru lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE tak, že lehota je určená dostatočne a táto je lehotou hmotnoprávnou, plne zohľadňujúcu povahu strán sporu, povahu dotknutej právnej normy ako aj samotnej povinnosti a s tým spojených hmotnoprávných následkov. Taktiež konštatovali, že stanovisko ÚRSO charakterizujúce dotknutú lehotu za procesnoprávnu, nie je právne a v zmysle vyššie uvedeného ho nepovažujú za správne; z uvedeného dôvodu sa na takéto stanovisko nemožno úspešne dovolávať.

13. Poukázal súd prvej inštancie, že uvedený právny názor vyslovený najvyššími súdnymi autoritami v citovaných rozhodnutiach považuje za ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej má byť navodený stav právnej istoty na rovnaké rozhodovanie súdov v obdobných veciach a preto mal preukázané, že charakter lehoty „k 15. augustu“ sa posudzuje ako hmotnoprávny, t. j. za rozhodujúci moment pre uplatnenie podpory výrobcu elektriny podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE sa považuje to, ak právna skutočnosť nastane najneskôr v posledný deň hmotnoprávnej lehoty. Rozhodujúcim momentom je to, ak skutočnosť nastala najneskôr dňa 15. augusta 2014 priamo u žalovaného ako prevádzkovateľa.

14. Uviedol súd prvej inštancie, že mal v konaní nepochybne preukázané, že žalovaný neevidoval k dátumu uvedenému v Zákone o OZE, k 15. augusta príslušného roka, teda k 15.8.2014, včasné splnenie si žalobcovej notifikačnej povinnosti ako výrobcu v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE, keďže k splneniu povinnosti došlo až dňom 18.8.2014. Žalobca svoju povinnosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE nesplnil voči žalovanému v zákonom stanovenej hmotnoprávnej lehote (do 15.8.2014), jeho právo na podporu v nasledujúcom kalendárnom roku zaniklo (sankcia v zmysle ust. § 4 ods. 3 Zákona o OZE) a teda v roku 2015 si nemôže na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa § 3 a § 4 odseku 1 písm. c) Zákona o OZE.

15. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol za rok 2015 nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom (doplatok vyúčtovaný faktúrou VF/20150195 za mesiac júl 2015 v zariadení Fotovoltaická elektráreň ROZHANOVCE), preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

16. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

17. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p./; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci / § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p./; súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností /365 ods. 1 písm. e) C.s.p./; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p./ a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p./.

Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie zamietnutie žaloby odôvodnil iba s odkazom na nálezy Ústavného súdu SR PL ÚS 50/2015, IV ÚS 494/2018, I. ÚS 487/2020 a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Obdo/18/2018, sp.zn. 3Obdo/72/2019 a sp.zn. 1Obdo/27/2020 a obmedzil sa iba na právne posúdenie charakteru lehoty na splnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE s tým, že daná lehota na podanie Oznamenia o uplatnení podpory je lehota hmotnoprávna a žalobca ju nespĺnil do 15.8.2014 vrátane. Odkaz súdu prvej inštancie na vyššie uvedené rozhodnutia a prevzatie jeho dôvodov do svojho rozhodnutia nezabavuje súd prvej inštancie povinnosti riadne odôvodniť svoje rozhodnutie a riadne sa vysporiadať s relevantnými argumentmi strán sporu, vrátane argumentov žalobcu. Súd prvej inštancie pritom nezohľadnil odlišný právny názor Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 2Obdo/82/2019, podľa ktorého je povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE splnená aj odovzdaním zásielky na poštovú prepravu dňa 15.8.2014. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nedostatočné a arbitrálne. Súd prvej inštancie sa zároveň nedostatočne vysporiadal s námietkami, že žalobca si povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE na rok 2015 splnil riadne a včas a to odovzdaním Oznamenia o uplatnení podpory na poštovú prepravu dňa 15.8.2014, keďže slovné spojenie „k“ 15.8. neznamena posledný termín lehoty ale stav „k“ akému sa majú údaje pre splnenie tejto povinnosti oznámiť. Splnenie samotnej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE žalobcom nemalo žiaden podstatný vplyv na ďalší postup žalovaného. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku aj napriek uvedenému, povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE interpretuje vo význame predložky „do“ a nie vo význame predložky „k“, čo je v rozpore s gramatickým znením predmetného ustanovenia. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE pripúšťa protichodný výklad, o čom svedčia viaceré súdne spory v obdobných právnych veciach. Ďalej žalobca poukázal, že s ohľadom neurčitosti a protichodného výkladu § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE, zohľadňujúcou princíp právnej istoty, z ktorých vyplýva, že v prípade neurčitej právnej normy, ktorá pripúšťa rôzny výklad, je potrebné uprednostniť výklad v prospech žalobcu a lehotu je potrebné považovať za zachovanú, bez ohľadu na jej hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu povahu. Z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zároveň nevyplýva, prečo súd prvej inštancie považoval názory uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Obdo/82/2019, Krajského súdu v Košiciach v obdobných sporoch a v predložnom Odbornom článku, týkajúce sa gramatického výkladu § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE o neurčitosti a protichodného výkladu tohto ustanovenia za nesprávne. Žalobca sa riadil stanoviskom ÚRSO, ktoré jednoznačne stanovovalo, že povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE je splnená aj odovzdaním zásielky obsahujúcej údaje podľa tohto ustanovenia „najneskôr dňa 15. augusta ... na poštovú prepravu“. K plneniu tej istej zákonnej povinnosti by v právnom štáte malo dochádzať rovnakým spôsobom bez ohľadu na to, či ide o jej plnenie voči subjektu súkromného alebo verejného práva. Žalobca sa nemal dôvod domnievať, že žalovaný ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy a Východoslovenská energetika, a.s., si budú § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE vykladať inak ako ÚRSO, keď iný výklad mu títo neposkytli. Ďalej žalobca poukázal, že aj keď si za predchádzajúce obdobia túto povinnosť nespĺnil včas, podpora vo forme doplatku za ceny elektriny na straty mu bola priznaná za všetky roky od uvedenia predmetnej elektrárne do prevádzky. Žalovaný v decembri 2014 podpísal so žalobcom Zmluvu o dodávke elektriny, účinnú od roku 2015, ktorú mu zaslal na podpis listom z 10.12.2014, v ktorom žalovaný žalobcu usmerňoval, že mu má fakturovať ceny doplatku a teda že má nárok na podporu aj v roku 2015. Z uvedeného vyplýva, že ešte v decembri 2014 aj žalovaný považoval povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE na rok 2015 za splnenú vo vzťahu k žalobcovi, inak nemal dôvod ho takto usmerňovať. Takéto konanie žalovaného je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a nemôže požívať ochranu. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku vôbec nevenoval argumentácii žalobcu týkajúcej sa právnej istoty, ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere, obchodných zvyklostí, prevenčnej povinnosti - rozporu so zásadami poctivého obchodného styku. Vyššie uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie zohľadniť prinajmenšom pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 257 C.s.p. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady

spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalovanému boli všetky skutočnosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE, t. j. množstvo elektriny ktoré žalobca predpokladá, že vyrobí v roku 2015 ako aj vôľa žalobcu uplatniť si podporu známe už skôr a to aj z Potvrdenia o pôvode elektriny z OZE a z Cenového rozhodnutia ÚRSO, ktoré mal žalovaný k dispozícii. S argumentáciou žalobcu ohľadom splnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE iným spôsobom sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako nevysporiadal, čo má za následok nielen nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia a porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, ale znamená aj to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

18. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že tento je zrozumiteľný, jasný a riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie sa v jeho odôvodnení dostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie vo veci samej a svoje právne úvahy náležite zdôvodnil. Právne posúdenie súdu prvej inštancie je správne a súladné aj s doterajšou ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít v obdobných právnych sporoch. Rovnako tiež odôvodnenie napadnutého rozsudku je konzistentné a argumentácia súdu prvej inštancie v ňom obsiahnutá presvedčivo podporuje jeho výrok. Základnou spornou otázkou v konaní bolo splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE, ktoré mu ako výrobcovi elektriny s právom na podporu ukladá povinnosť oznámiť ÚRSO a žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Keďže žalobca v konaní nepreukázal (a ani to netvrdil), že dané oznámenie o uplatnení podpory doručil žalovanému do 15.8.2014 vrátane, nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE. Právo na danú podporu na nasledujúci kalendárny rok žalobcovi zaniklo, preto nemá ani nárok za zaplatenie faktúry, ktorou vyúčtoval výšku doplatku na základe Zmluvy o dodávke elektriny. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení predmetu sporu v plnom rozsahu rešpektoval ustálený právny názor najvyšších súdnych autorít v otázke povahy lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE a rozhodujúceho momentu pre splnenie povinnosti v zmysle dotknutého zákonného ustanovenia obsiahnutého v jednotlivých rozhodnutiach Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS/491/2018, I. ÚS 487/2020 a Najvyššieho súdu SR, sp.zn.: 2Obdo/18/2018, sp.zn.: 3Obdo/72/2019, sp.zn. 3Obdo/116/2019, sp.zn. 1Obdo/27/2020. Najvyšší súd SR ako aj Ústavný súd SR k otázke povahy a charakteru lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE zaujali jednotný ustálený právny názor, že lehota je určená dostatočne a táto je lehotou hmotnoprávnou. Podanie na poštovú prepravu dňa 15.8. je teda nepostačujúce a na riadne a včasné splnenie povinnosti obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE je nevyhnutné, aby jednostranný právny úkon obsahovo predstavujúci oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky žalobcu a uplatnení podpory žalobcom na nasledujúci kalendárny rok bol v posledný deň zákonnej lehoty, t.j. najneskôr dňa 15.08. doručený do dispozičnej sféry žalovaného. Zmluva o dodávke elektriny nie je sama o sebe dôkazom skutočnosti, že žalobca si voči žalovanému splnil povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE. Žalobca ma právo na podporu počas celého obdobia, počas ktorého mu toto bolo zo strany ÚRSO priznané, avšak pre ten-ktorý kalendárny rok si ho môže uplatniť len ak splní povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE. Oznámenie o uplatnení podpory je opakovaný jednostranný hmotnoprávny úkon, ktorý musí byť uskutočnený každoročne v prekluzívnej lehote vždy do 15. augusta, pričom zmeškanie tejto lehoty zákon neumožňuje odpustiť. Z dokumentov na ktoré žalobca poukazuje (cenové rozhodnutie, zmluva, iné dokumenty zasielané žalobcom žalovanému) skutočnosť, že žalobca si svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE splnil, nevyplýva. Oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE, ktoré majú výrobcovia elektriny pravidelne zasielať ÚRSO a prevádzkovateľovi distribučnej siete (žalovanému) je jednostranný adresný právny úkon, z ktorého obsahu musí byť zrejmé, kto, komu a čo oznamuje, čiže jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom musí výrobca elektriny (žalobca) uviesť údaje v zmysle litery zákona, čiže predpokladanú charakteristiku svojej dodávky elektriny vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, ktoré vyrobí a taktiež musí byť zrejmé, že si na toto predpokladané množstvo dodanej elektriny uplatní podporu podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o OZE. Logickým a gramatickým výkladom uvedeného ustanovenia je zrejmé, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to (i) oznámiť uplatnenie podpory a súčasne (ii) uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uloženou povinnosti. Inými slovami, ak výrobca elektriny oznámi uplatnenie podpory, avšak neuvedie predpokladané množstvo dodanej elektriny k určenému dátumu

(alebo naopak), nesplní svoju oznamovaciu povinnosť riadne. Ďalej žalovaný k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Obdo/82/2019 na ktoré poukazoval žalobca v priebehu konania uviedol, že toto bolo zamerané na posudzovanie prípustnosti dovolania na základe príslušných dovolacích dôvodov, pričom sa nezaoberal analýzou právnej otázky posúdenia lehoty na plnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE, tak ako ju doposiaľ právne posúdili ostatné senáty Najvyššieho súdu SR. Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 2Obdo/82/2019 žiadnym spôsobom nespochybnil a ani nezvrátil právny názor vyslovený ostatnými senátmi Najvyššieho súdu SR. Žalovaný pritom poukázal, že k uvedenému rozhodnutiu podal ústavnú sťažnosť. Neposkytnutie podpory žalobcovi je zákonom predpokladaným následkom omisívneho konania žalobcu a nemožno ho kvalifikovať ako akokoľvek šikanóznny, nepoctivý či inak nespravodlivý výkon práva.

19. Žalobca v odvolacej replike, zotrval na svojej doterajšej argumentácii v priebehu konania a v podanom odvolaní.

20. Žalovaný v odvolacej duplike taktiež zotrval na svojej argumentácii uvádzanej v priebehu konania a vo vyjadrení k odvolaniu. Poukázal, že prejednávaný spor má totožný skutkový a právny stav posudzovaný Najvyšším súdom SR v konaní sp.zn.: 3Obdo/72/2019, sp.zn.: 3Obdo/116/2019, sp.zn.: 2Obdo/18/2018 ako aj Ústavným súdom SR v konaní sp.zn.: IV. ÚS 491/2018, sp.zn.: II. ÚS 52/2020 a sp.zn.: I. ÚS 487/2020. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri rozhodovaní vo veci samej v plnom rozsahu rešpektoval ustálený právny názor najvyšších súdnych autorít v otázke povahy lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE a rozhodujúceho momentu pre splnenie povinnosti v zmysle dotknutého zákonného ustanovenia, obsiahnutý v rozhodnutiach Ústavného súdu SR sp.zn.: PL. ÚS 50/2015, sp.zn.: IV. ÚS 491/2018, sp.zn.: II. ÚS 52/2020 a sp.zn.: I. ÚS 487/2020 a rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, sp.zn.: 2Obdo/18/2018, sp.zn.: 3Obdo/72/2019, sp.zn.: 3Obdo/116/2019 a sp.zn.: 1Obdo/27/2020. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto správne a plne súladné s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

21. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu voči rozsudku súdu prvej inštancie podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.), bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p., pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

22. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 C.s.p. odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 C.s.p. oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

23. Žalobca podanie odvolania odôvodnil dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C.s.p. Odvolací súd zastáva názor, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

24. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností dospel k správne právnemu záveru. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

25. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd zhodnotil, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý argument vznesený v spore a toto odôvodnenie spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vedie aj to, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

26. Písomné vyhotovenie rozsudku je v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p., keďže závery v ňom obsiahnuté sú dostatočné, keď súd prvej inštancie náležite sumárne posúdil skutkové zistenia v nadväznosti na vyhodnotenie celkovej dôkaznej situácie a s poukazom na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít,

ktorých závery sú plne aplikovateľné aj na posudzovaný spor. Napádaný rozsudok tak napĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti.

27. Z obsahu odvolania v zásade vyplýva, že žalobca nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napádaného rozhodnutia a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.

28. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalobcu a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd udáva:

29. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca žalobou uplatňuje ako výrobca elektriny s právom na podporu v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) Zákona o OZE zákonný nárok na doplatok s odôvodnením, že si splnil všetky povinnosti vyplývajúce zo zákona.

30. Súd prvej inštancie žalobcom uplatnený nárok preskúmal osobitne z hľadiska splnenia, resp. nesplnenia zákonných podmienok a osobitne zákonných povinností vyplývajúcich z právnej úpravy Zákona o OZE.

31. Základnou spornou otázkou v predmetnom konaní bolo splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE vo vzťahu k výrobnému zariadeniu žalobcu a v tejto súvislosti výklad lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE, čo je nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcom voči žalovanému, pretože podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE je žalobca ako výrobca elektriny s právom na podporu povinný ÚRSO a žalovanému, ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámiť uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. a) a c) Zákona o OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Ak by si žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE malo by to za následok, že si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na doplatok za rok 2015 v žalovanej výške.

32. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca zásielku, obsahom ktorej malo byť plnenie zákonom stanovených povinností podal dňa 15.8.2014 na poštovú prepravu, ktorá bola doručená do dispozičnej sféry žalovaného až dňa 18.8.2014.

33. Odvolací súd si uvedomuje doposiaľ odlišnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, ako aj samotného Krajského súdu v Košiciach v obdobných sporoch, vychádzal preto pri rozhodovaní sporu z vývoja rozhodovacej praxe súdov a najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky, a to z uznesenia Najvyššieho súdu sp.zn. 2Obdo/18/2018 zo dňa 27. augusta 2019, kde vyslovené právne závery sú aplikovateľné aj na posudzovaný spor, ktoré rozhodnutie prešlo aj testom ústavnosti, keď ústavná sťažnosť voči uvedenému rozhodnutiu bola Ústavným súdom SR dňa 6.2.2020 pod sp.zn. II. ÚS 52/2020 odmietnutá. Vo vyššie uvedenom spore rozhodoval Najvyšší súd SR ako súd dovolací o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.6.2017, č.k. 4Cob/11/2017-227, kde predmetom sporu bol uplatnený nárok na zaplatenie podpory. V súvislosti s rozhodnutím vo veci samej sa dovolací súd zaoberal základnou spornou otázkou, ktorá bola nastolená a ktorá vyvstala aj v tomto konaní a tou bol výklad lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE. Dovolací súd dospel k záveru, že logickým a gramatickým výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE je zrejmé, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uloženej povinnosti; inými slovami, ak výrobca elektriny oznámi uplatnenie podpory, avšak neuvedie predpokladané množstvo dodanej elektriny k určenému dátumu alebo naopak, nesplní svoju oznamovaciu povinnosť riadne. Dovolací súd dospel k záveru, že ak zákonodarca uložil výrobcovi elektriny v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE dve samostatné povinnosti, avšak na seba naväzujúce, a to s výslovnou uvedenou lehotou, ktorá je vyjadrená číselne a určená na presne stanovený dátum dňa 15. augusta, je takúto lehotu potrebné považovať za hmotnoprávnu a nie procesnú. Tento záver oprel dovolací súd aj o Nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 50/2015, ktorý nespochybniteľne dospel k záveru, že sankčný mechanizmus vyjadrený v ustanovení § 4 ods. 3 Zákona o OZE má

súkromnoprávny charakter, pričom spôsobuje právne následky v oblasti hmotného práva a predmetná právna norma musí mať povahu hmotnoprávnu a rovnako aj lehota v nej obsiahnutá musí mať povahu hmotnoprávnu.

34. Vychádzajúc z týchto záverov dovolacieho súdu vyslovených v jeho viacerých rozhodnutiach v obdobných sporoch, odvolací súd tak dospel k záveru, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť uvedenú v už vyššie citovanom ustanovení Zákona o OZE, pretože nedoručil žalovanému „oznámenie“ do 15. augusta 2014 tak, aby žalovaný mal v tento deň zásielku vo svojej dispozičnej sfére, tak ako to správne posúdil aj súd prvej inštancie, ktorý založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby žalobcu práve na ustálenom právnom názore najvyšších súdnych autorít v tejto otázke.

35. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Obdo/82/2019 na ktoré poukazoval žalobca, odvolací súd udáva, že toto ojedinelé rozhodnutie nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Za ustálenú rozhodovaciu prax treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Napokon vzhľadom na článok 2 ods. 2 základných princípov C.s.p. je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie postupoval správne, ak na toto rozhodnutie pri rozhodovaní sporu neprihliadal.

36. Cenové rozhodnutie ÚRSO je rozhodnutím vydaným v osobitnom konaní medzi žalobcom a ÚRSO, žalovaný v tomto konaní nevystupuje a toto rozhodnutie nemožno zamieňať s oznamovacou povinnosťou podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE, ktorá sleduje iný účel. Uvedené obdobie platí aj pre Potvrdenia o pôvode elektriny z OZE.

37. Odvolací súd zvyrazňuje, že je potrebné hodnotiť len to, čo je poznateľné z textu listiny. Nepochybne § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE stanovuje žalobcovi povinnosť oznámiť voči žalovanému dve skutočnosti, a to oznámiť uplatnenie podpory a oznámiť predpokladané množstvo dodanej elektriny. Je nepochybne, že predmetná zákonná úprava nestanovuje formu pre splnenie si týchto dvoch notifikačných povinností, avšak musí byť preukázané, že tieto boli splnené.

38. Žalobca síce v priebehu konania tvrdil, že predpokladané množstvo dodanej energie žalobcom na rok 2015, na ktoré si uplatňuje doplatok vyplýva z cenových rozhodnutí ÚRSO, no z cenových rozhodnutí ÚRSO vyplýva schválenie pevnej ceny energie, pričom výrobcovia elektriny môžu v priebehu obdobia, na ktoré im bolo cenové rozhodnutie vydané, z rôznych dôvodov vyrobiť elektriny viac, ako pôvodne uviedli vo svojej žiadosti, alebo úplne prestať vyrábať a právo na podporu si neuplatniť. Uvedené platí rovnako aj na Potvrdenie o pôvode elektriny. Z obsahu žalobcom predložených listinných dôkazov pritom jednoznačne nevyplývalo, že žalobca do 15.8.2014 v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE prejavil vôľu voči žalovanému, z ktorej by nepochybne vyplývalo oznámenie o uplatnení podpory a predpokladaného množstva dodanej elektriny k určenému dátumu.

39. Zo znenia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE pritom jednoznačne vyplýva, že k splneniu tam uvedených povinností má dôjsť vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Teda je potrebné plniť povinnosti k určitému dátumu, aby žalobca získal podporu, na nasledujúci rok. Ide teda o opakovanú činnosť, o každoročne opakovanú povinnosť, pokiaľ si žalobca uplatňuje podporu. Tým, že zákonom je uložená povinnosť každoročne predkladať - oznamovať dané skutočnosti, zákonodarca nemal na mysli predkladať každoročne to isté cenové rozhodnutie ÚRSO.

40. Žalobca bol povinný splniť povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o OZE v roku 2014, aby nestratil právo na odber a doplatok pre nasledujúci rok, t.j. pre rok 2015. Žalobca má právo na podporu, avšak bez splnenia ďalších zákonných povinností ho stráca na nasledujúci rok. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE jednoznačne stanovuje, že ide o opakovanú činnosť oznamovania alebo opakovanú povinnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, komu smeruje tá vôľa a v akom rozsahu. To, že žalobca má právo na uplatnenie podpory, neznamená, že cenové rozhodnutie štátneho orgánu, v

tomto prípade regulačného úradu, môže toto jeho konanie nejakým spôsobom nahradiť. Právny dopad nesplnenia právnej povinnosti je v § 4 ods. 3 Zákona o OZE jednoznačný, teda žalobca si nemôže na nasledujúci kalendárny rok uplatniť podporu. Táto nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona, teda ex lege a je to len na nasledujúci kalendárny rok, nie je to počas celej doby trvania podpory, počas ktorej platí aj toto cenové rozhodnutie.

41. Žalobca teda nepreukázal, že splnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 Zákona o OZE. Pokiaľ postup podľa § 4 ods. 2 písm. c) nebol dodržaný, nemožno konštatovať splnenie notifikačnej povinnosti. Výrobca má určité zákonné povinnosti, ktoré musí akceptovať, pokiaľ si chce uplatniť podporu. Bez jednoznačného prejavu vôle nemôže mať žalovaný vedomosť, či má výrobca záujem uplatniť si podporu, ani to, že žalobca má zámer uplatniť si podporu doplatkom, výkupom na straty, resp. obidvomi druhmi tejto podpory, vrátane predpokladaného množstva „dodanej“ elektriny na nasledujúci kalendárny rok. Žalovaný tak postupoval v zmysle § 4 ods. 3 Zákona o OZE a podporu na rok 2015 žalobcovi neposkytol dôvodne.

42. Pokiaľ postup podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE nebol zo strany žalobcu dodržaný, nemožno dospieť k záveru, že konanie žalovaného podľa § 4 ods. 3 Zákona o OZE je v rozpore s dobrými mravmi a bežnými obchodnými zvyklosťami, ktoré nemajú prednosť pred písaným právom.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel odvolací súd k záveru o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu, ktorou si uplatnil voči žalovanému právo na podporu vo forme doplatku za mesiace 7/2015 zamietol, z dôvodu nesplnenia si zákonných povinností žalobcu voči žalovanému podľa § 4 ods. 2 písm. c), v dôsledku čoho mu podľa § 4 ods. 3 Zákona o OZE právo na podporu na rok 2015 zaniklo.

44. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby ako vecne správny.

45. Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

46. Použitie citovaného ustanovenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania strane sporu, avšak vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa súd náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Ustanovenie § 257 C.s.p. je zamerané na odstránenie tvrdosti pri náhrade trov konania, ktoré by nastali, ak by sa uplatnila v plnom rozsahu zásada úspešnosti strany v konaní. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v okolnostiach danej veci a tiež v okolnostiach na strane strán sporu. Z ustálenej judikatúry súdov vyplýva, že pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárodkové a iné pomery všetkých strán sporu a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a na ich postoj v konaní.

47. V predmetnom spore žalobca za okolnosti hodné osobitného zreteľa označil okolnosti veci. Odvolací súd však zastáva názor, že ním tvrdené skutočnosti nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, pre ktoré by súd nemal žalovanému priznať náhradu trov konania. Z obsahu spisu nevyplývajú žiadne jedinečné osobitosti prejednávaneho prípadu, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane sporu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné považovať za súčasť tvorby súdnej praxe a nie zmenu judikatúry najvyšších súdnych autorít v obdobných veciach. Aktívna obrana žalovaného v konaní nie je dôvodom na nepriznanie jeho náhrady trov konania, čo by poprelo zmysel a podstatu uvedenej právnej normy, bolo voči žalovanému nespravodlivé a v konečnom dôsledku trestajúce túto stranu sporu.

48. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

49. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný

žalobca. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

50. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C.s.p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C.s.p.

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C.s.p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C.s.p.

V dovolaní podľa § 428 C.s.p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).